

**De nazistiske rødder
til palæstinensisk nationalisme**

David Meir-Levi

Forlaget Rafael

Indledning

Den 28. oktober 2005 brugte præsident George W. Bush for første gang udtrykket ”Islamisk fascist” til at beskrive de terrorgrupper, der for tiden ligger i krig med den vestlige verden.¹ Han fordømte dem som bevægelser med en ”voldelig og politisk vision” og som opfordrer til ”ved hjælp af terror, undertrykkelse og optøjer at ville etablere et totalitært imperium uden nogen form for politisk eller religiøs frihed.”

Disse bemærkninger gav anledning til en del fordømmelser. Nogle af de islamiske bevægelser, som præsidenten hentydede til, definerer sig ifølge kritikere som selvbestaltede, folkelige oprørsgrupper, der ser sig selv som fortalere for retfærdig og legitim selvbestemmelse for deres undertrykte folk. Hvordan kan den slags soldater, oprørere for en retfærdig og ærefuld sag, da sammenlignes med nazisterne, der satte verden i krig med et samlet tabstal på 70 millioner mennesker og satte ordet ‘folkemord’ ind i daglig tale?

Men præsidenten havde ret. De islamiske grupper, som for tiden truer vesten med terror, undertrykkelse og optøjer, og som (ifølge eget udsagn) ønsker at skabe et globalt, totalitært imperium, er ikke bare fascister i almindelig sociologisk forstand, men har direkte historiske forbindelser tilbage til nazismen og dens folkemorderiske ambitioner.

Det Muslimske Broderskab og nazisterne

Hassan al-Banna, grundlægger af Det Muslimske Broderskab

Islamisternes ideologi, her taler vi både om Al-Qaeda, Hamas og Hizbollah, stammer fra Det Muslimske Broderskab (al-Ikhwan al-Muslimoon) i Egypten, der blev grundlagt i 1928 af Sheikh Hassan al-Banna.² Det Muslimske Broderskab har ikke bare i sine rødder, også i meget af sin symbolik, terminologi og politiske prioriteter et dybt fællesskab med nazistisk fascisme.

Hassan al-Banna (1906-1949) blev født ind i en fattig urmagerfamilie i det sydlige Egypten. Som barn blev han tiltrukket af de ekstremistiske og fremmedfjendske aspekter af islam, de dele, der var fjendtlige overfor vestlig sekularisme og hele systemet af rettigheder - og specielt kvinders rettigheder.

Allerede som teenager mødtes den unge al-Banna og hans venner (der kaldte hinanden 'brødre') regelmæssigt for at diskutere situationen i Mellemøsten, det arabiske samfunds dårligdomme og islams sørgelige tilbagegang. Deres

angst var for en stor del reaktioner på det Osmanniske Imperiums sammenbrud, afslutningen af det islamiske kalifat, den britiske besættelse af Egypten og de vestlige værdiers indflydelse i det arabiske samfund.

For al-Banna, som for mange andre muslimer i verden, var kalifatets nedlæggelse en vanhelligelse af islam, som de gav vesten skylden for, uanset at det var sekulære, muslimske tyrkere, der gjorde det. Det var som en reaktion på denne ondskab, at al-Banna grundlagde Det Muslimske Broderskab i 1928.

Logo for Det Muslimske Broderskab

Det var oprindeligt en form for ungdomsklub, hvor medlemmerne prædikede deres budskab om behovet for moralsk oprustning i den arabiske verden til enhver, der ville lytte. Men al-Bannas antipati mod det vestlige samfund fik ham til at omdanne Broderskabet til en organisation, der skulle imødegå de sekulære tendenser i de islamiske samfund ved en 'tilbagevenden' til tidligere tiders traditionelle islamiske værdier.

Al-Banna rekrutterede medlemmer fra et bredt udvalg af det egyptiske samfund ved at slå på så forskellige emner

som kolonialisme, folkesundhed, uddannelsespolitik, retten til naturressourcer, social ulighed, arabisk nationalisme, den islamiske verdens svaghed og den gryende konflikt i Palæstina. Ideologisk begrundede han sin stilling i antikapitalistiske ideologier som marxisme og specielt fascisme.

*Sayyid Qutb,
chefideolog for
Det Muslimske
Broderskab*

I løbet af 30'erne voksede gruppen og bredte sig over mange andre felter end den oprindelige religiøse vækkelse, og al-Banna begyndte at drømme en større islamisk drøm: kalifatets genoprettelse. Og det var med denne drøm, som han mente kun kunne gennemføres med sværdets magt, han for alvor begyndte at overbevise stadig flere tilhængere. Al-Banna beskrev i sine flammende taler, hvordan helvedes pinsler ventede kætterne og muslimernes behov for at vende tilbage til deres reneste religiøse rødder, genetablere kalifatet og starte den store og endelige hellige krig - Jihad - mod den ikke-islamiske verden.

Det første store skridt i retning af al-Bannas vision om den globale Jihad var den tværnationale terrorisme i Den Store Arabiske Opstand fra 1936-39, da

en af de mest berømte ledere fra Broderskabet, Stormufti Hajja Amin al-Husseini af Jerusalem, gav startskuddet til en treårig krig mod jøderne i Palæstina og de britiske mandatbestyrere. I 1936 havde Broderskabet omkring 800 medlemmer, men blot to år senere, i 1938, havde det næsten 200.000 og 50 afdelinger alene i Egypten. Organisationen byggede moskeer, skoler, sportsklubber, fabrikker og et velfærdssystem. Sidst i 30'erne var der mere end en halv million aktive medlemmer fordelt på over 2000 afdelinger i hele den arabiske verden. Alene i det britiske mandatområde Palæstina var der 38 afdelinger under stormuftiens ledelse.

For at nå sit større mål om global Jihad etablerede Broderskabet et net af hemmelige celler, stjal våben, trænede soldater, oprettede snigmordsgrupper og oprettede 'sovende' celler af undergravende støtter i hæren og politiet, hvor de kunne afvente ordren til at træde i aktion med terror, snigmord og selvmordsmissioner.³

På dette tidspunkt fandt Broderskabet, at de havde en naturlig kampfælle i Tyskland. Det Tredje Rige gav bevægelsen magtfulde forbindelser, og der var mere at være fælles om end blot det praktiske. Længe før krigen havde al-Banna udviklet en islamisk, religiøs ideologi, der foregreb Hitlers nazisme. Begge bevægelser havde som mål at erobre og dominere hele verden. Begge ideologier var supremacistiske. I nazismen stod den ariske race som verdens leder, i al-Bannas islam var denne rolle tildelt islam. Begge ideologier fordrede

Amin al-Husseini havde et nært samarbejde med Hitler.

individets underkastelse under en ‘folkelig’ centralmagt. Begge var stærkt antinationalistiske i den forstand, at de gik ind for ophævelse af nationalstaten til fordel for et højere, overnationalt fællesskab. I islam kaldes dette fællesskab ‘Umma’ (de samlede troende), i nazismen ‘Herrenvolk’ (overmennesket). Begge tilbad den forenende fællesfigur, kaliffen eller føreren. Og begge ideologier nærrede et intenst had til jøder og gjorde deres yderste for at udrydde dem.

Mens Broderskabets politiske og militære samarbejde med Nazityskland udviklede sig, førte disse parallelle holdninger til praktisk samarbejde og i sidste ende en veludviklet alliance med den pomp og pragt, der hører til officielle statsbesøg, de facto ambassadører, samt åbne såvel som hemmelige fælles projekter. Al-Bannas tilhængere indførte hurtigt nazificerede udgaver af det traditionelle islamiske jødehad, overstatte og udgav *Mein Kampf* på arabisk (arabisk titel: ”Min Jihad”).

De oversatte nazistisk, antisemitisk litteratur, deriblandt antijødiske karikaturer fra *Der Sturmer*, tilpasset til at

Den arabiske udgave af Mein Kampf

vise jøderne som Allahs dæmoniske fjender.⁴

Da anden verdenskrig brød ud, arbejdede al-Banna på at bygge en formel alliance med Hitler og Mussolini. Han sendte breve og repræsentanter og bad dem inderligt hjælpe ham i sin kamp mod briterne og kong Farouks vestligt orienterede regime. Broderskabets efterretningstjeneste samlede på oplysninger om regimets støtter i Cairo, fulgte den britiske hærs bevægelse og tilbød denne viden til tyskerne til gengæld for en nærere forbindelse.

Stormuftien Amin al-Husseini flankeret af tyske tropper.

Palæstinenserens rolle

Den mest kendte og mest aktive nazisympatisør i Broderskabet var ikke al-Banna selv, men derimod Hajj Amin al-Husseini, stormufti af Jerusalem og tidligere præsident for Palæstinas Øverste Islamiske Råd. Som en kommentator bemærkede, er forståelse af stormuftiens indflydelse i Mellemøsten en forudsætning for at forstå den nuværende folkemorderiske holdning hos de organisationer, der bekrieger Israel i dag. Stormuftiens indsats som brobygger mellem det nazistiske folkemord og efterkrigstidens Mellemøsten gav en varig fascistisk arv til den palæstinensiske, nationalistiske bevægelse.⁵

Amin al-Husseini havde en strygende karriere. Han var født ind i den indfly-

Al-Husseini fik sin titel af briterne helt uden grundlag i osmannisk tradition.

Samarbejdet med stormuftien indgik naturligt i nazisternes propaganda.

delsesrige Husseini-familie i 1895, og allerede i en alder af godt 20 var han en kendt anti-jødisk agitator og ballademager. Pludselig, i mangel af alternativer, blev han valgt til stormufti af Jerusalem i 1927.

Det var et usædvanligt tilfælde: En mufti er en valgt religiøs leder med høj spirituel status og indflydelse. Da Jerusalems foregående mufti, Kamel al-Husseini, døde i marts 1921, var det meningen, at hans efterfølger skulle vælges efter den traditionelle, osmanniske metode, hvor den nye mufti udvælges blandt tre kvalificerede og erfarne kandidater opstillet af Jerusalems Islamiske Råd. Men personer i den britiske mandatregering var ivrige efter at stække den zionistiske bevægelse i området og indsatte i stedet den stærkt jødefjendske

al-Husseini på posten på trods af, at han var idømt 10 års fængsel for sin rolle i de antijødiske optøjer i 1919 og 1920, hvor mange jøder i Jerusalem og Jaffa blev udsat for overfald, voldtægt eller drab.

Al-Husseini udnyttede sin stilling til at prædike had mod jøder, zionister og (til briternes store ærgrelse) den britiske mandatregering. Han deltog aktivt i organiseringen af optøjerne i 1929, der ødelagde det 3000 år gamle jødiske samfund i Hebron, og han så hurtigt Hitler og Nazityskland som en naturlig allieret i sit arbejde.

Først i 30'erne mente mange arabere, at en alliance med Hitler ville være nyttig i deres kamp mod briterne, og al-Husseini gik foran i disse forsøg. Så tidligt som i foråret 1933 forsikrede han den tyske konsul i Jerusalem om, at "muslimer i og udenfor Palæstina byder det nye regime i Tyskland velkommen og håber, at det fascistiske og antidemokratiske system snarest måtte blive udbredt til andre lande."⁶

Muftiens ungdomsorganisation brugte nazistiske emblemer, navne og uniformer. Tyskland kvitterede ved at tilbyde studieophold til arabiske studenter, at ansætte arabiske lærlinge i tyske firmaer, at invitere arabiske partiledere til partidagene i Nürnberg og at invitere arabiske militære ledere til at overvære militærøvelser. Ikke mindst fik det tyske propagandaministerium nære forbindelser til stormuftien og arabiske aviser og fik dermed etableret en tradition for propaganda, der ville leve længere end Husseini, Hitler og de andre centrale figurer i anden verdenskrig.

I september 1937 var Adolf Eichmann og en anden SS-officer på en flere ugers opklaringsmission i Mellemøsten, hvilken også omfattede et venligt og produktivt besøg hos stormuftien. Det var efter dette besøg, at muftien blev aflønnet af nazisterne som agent og propagandist.⁷

I Den Store Arabiske Revolte fra 1936-39, der var organiseret af al-Husseini og finansieret af Tyskland, blev hagekors brugt som identitetsmærke på arabiske brochurer og i graffiti. Arabiske børn hilste på hinanden med strakt højrearm, ligesom tyske flag og billeder af Hitler blev vist frem ved officielle begivenheder. Identifikationen var så stærk, at rejsende i oprørernes område hurtigt lærte, at det var klogt at have et hagekors på bilen for at undgå at blive truffet af arabiske snigskytter.⁸ Stormuftien erklærede, at bestemte zoner i Palæstina var 'befriet' fra jøder og briter, og erstattede loven med med islamisk Sharia. Både muslimske og kristne kvinder blev tvunget til at gå med slør, og modstandere blev likvideret.

I 1938 rådede stormuftien over omkring 10.000 soldater, en aktiv propa-

Under den Store Arabiske Opstand 1936-1939 måtte selv almindelige busser beskyttes mod overfald fra araberne.

Hanzar-divisionens logo

gandaenhed og moderne våben – for en stor del takket være nazistiske penge og militærhjælp. Men briterne var lige så godt forberedte på den kommende krig som muftien. De sendte store militærstyrker ind for at slå oprøret ned, og al-Husseini flygtede til Libanon, der på det tidspunkt var under fransk styre.

I sikkerhed i Beirut og senere (fra maj 1941) i Berlin arbejdede stormuftien flittigt for Tyskland og nazismen. Han spillede en væsentlig rolle bag kulisserne for det nazistisk-inspirerede kup i Irak i 1941, han opfordrede nazistiske og nazivenlige regeringer i Europa til at sende jøder til dødslejrene og deltog i træningen af de nazivenlige, bosniske brigader. Og da Hitler havde tabt krigen, hjalp han med at skaffe nazistiske værtdier til forskellige arabiske lande.⁹

Hans muslimske Hanzar-division formodes at have dræbt ca. 90 procent af jøderne i Bosnien. Han var en kendt person på Tysklands arabisksprogede propagandastation, der sendte fra Zeesen i nærheden af Berlin. Herfra søgte han at overbevise arabere og muslimer i Europa (specielt i Balkan og Albanien) om, at muslimer og nazister var brødre, og at de to folkeslag måtte stå sammen imod deres fælles fjende, jøderne.

Fra Tyskland brugte stormuftien sin religiøse indflydelse til at ophidse folkemasser eller få udført snigmord for at bremse og eliminere politiske modstandere. Det lykkedes ham nærmest ene person at danne et billede i den arabiske bevidsthed af Jøden som manifestation af al ondskab. Ikke blot var alt jødisk ondt; under al-Husseinis demagogik var alt ondt jødisk.

Efter sit møde med Hitler 21. november 1941 roste Husseini tyskerne, fordi de ”ved, hvordan man skaffer sig af med jøderne, og det gør os til allierede med tyskerne og sætter os på deres side.” Den 1. marts 1944 sendte muftien dette budskab fra Zeesen: ”Arabere! Rejs jer i enhed og kæmp for jeres hellige rettigheder. Dræb jøderne, hvor end I finder dem. Dræb dem med jeres tænder om nødvendigt. Det er til glæde for Gud, historie og religion. Det vil redde jeres ære.” Hans mål, med nazistisk hjælp, var at ”løse spørgsmålet om jødiske elementer i Palæstina og andre arabiske

Stormuftien havde et nært samarbejde med Himmler og andre topnazister.

Nogle illustrationer lader ingen tvivl tilbage om inspirationen til anti-jødisk propaganda i den arabiske presse.

lande, som det er nødvendigt for vores nationale interesser, og som det også bliver løst i akselandene.”¹⁰ Hans egne erindringer og tyske vidnesbyrd fra Nürnbergprocesserne viste, at han havde planlagt en dødslejr af Auschwitz-typen i nærheden af Nablus, så der kunne begås folkemord mod Palæstinas jøder.¹¹

Muftien opfordrede Hitler, Himmler og general Ribbentrop til at koncentrere Tysklands betydelige industrielle og militære resourcer om formålet at udrydde Europas jøder. I sin position som højeste islamiske, spirituelle autoritet bidrog han ved bredt lobbyarbejde til at forhindre jøder i at slippe ud af Ungarn, Rumænien og Bulgarien på trods af, at disse regeringer oprindeligt havde besluttet at tillade jøderne at rejse. Som Eichmann fortalte det: ”Vi har lovet ham [muftien] at ingen europæisk jøde nogensinde kommer til Palæstina.”¹²

Men Tysklands nederlag i Nordafrika gjorde, at *Einsatzgruppen*, der myr-

dede mere end en million af samtlige seks millioner holocaustofre, aldrig kunne udføre deres grusomme arbejde i Palæstina. Al-Husseinis grænseløse ambitioner imod jøderne i Palæstina og i resten af verden blev stoppet – han håbede, det ville være midlertidigt – af det tyske nederlag i maj 1945.

Muftien faldt på kort tid fra stjerne i Det Tredje Rige til at være krigsfange i Frankrig, og han blev fordømt som krigsforbryder i Nürnberg processerne.¹³ Men med den kolde krig under opsejling

Stormuftien får forevist den fineste tyske våbenkunst

Stormuftien havde planer om at bygge udryddelseslejre for jøderne ved Nablus.

blev det vigtigt for USA at stå sig godt med den arabiske verden (og forhindre USSR i at vinde indflydelse), og muftien fik lov at undslippe. Han flygtede først til Egypten og senere til Syrien. Fra Damaskus påtog Hajj Amin Al-Husseini sig en ny rolle som talsmand for de palæstinensiske arabere.

Et par år senere, da spørgsmålet om Palæstina blev forelagt FN, stod han sammen med Hassan al-Banna i opfordringen til den arabiske verden om at afvise FN-resolutionen. De to mænd så FN-resolutionen om deling af Palæstina som et eksempel på den jødiske verdenssammensværgelse på trods af, at planen omfattede en palæstinensisk stat ved siden af den jødiske. Men for dem var en stat for de arabiske palæstinensere underordnet i forhold til det større mål, nemlig udryddelse af zionismen og jøderne i Palæstina.

Ingen arabisk leder vovede at modsig al-Husseini og al-Banna, og den arabiske verdens entusiastiske accept af deres budskab om had og folkemord var dødsstødet for håbet om en fredelig implementation af FN-resolutionen og

Hanzar-divisionen var mere brutal end effektiv - en militær fiasko.

oprettelsen af en arabisk og en jødisk stat i de palæstinensiske mandatområder. Det var besluttet at tildele Transjordanien 80 procent af landområderne, der havde en befolkning på mere end to tredjedele arabiske palæstinensere.

Da hære fra Egypten, Jordan, Irak, Syrien, Libanon, Saudi-Arabien og Marokko invaderede Israel i 1948, havde generalsekretæren fra den Arabiske Liga, Abd al-Rahman Azzam ('Azzam Pasha), privat sagt, at han anså deling af Palæstina for den eneste logiske løsning, men stod nu sammen med muftien. "Denne krig," sagde han på angrebsdagen, "er en udryddelseskrig." Det var det. Men det var de arabiske generalers hære, der rummede mange veteraner fra Rommels felttog, der blev udryddet.

Al-Husseinis nazistiske indstilling blev - på trods af hans medvirken til Holocaust - fremhævet med stolthed af hans arabiske støtter også efter hans død i 1948 og i de følgende årtier. Professor Edward Said roste al-Husseini for at være "det palæstinensiske folks stemme." Yasser Arafat, der var al-Husseinis fætter, kaldte ham "vores helt."¹⁴

Sygdommen transplanteres

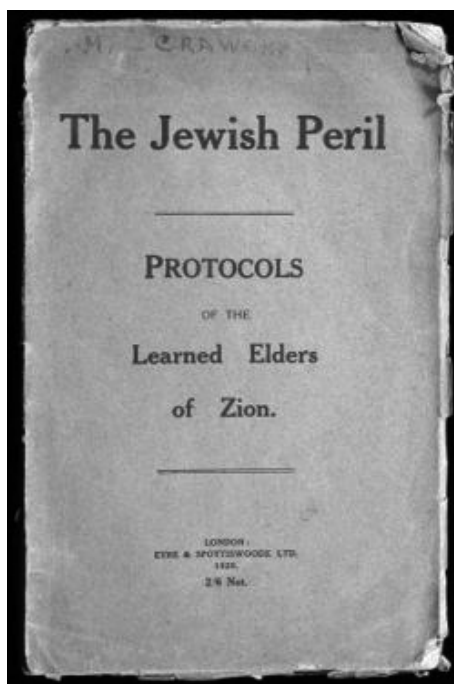
Nazismen blev udryddet i Europa i anden verdenskrig, men den levede videre i den arabiske verden. Den nye blanding af nazistisk og islamisk jødehad, der var skabt under indflydelse af Hassan al-Banna og Husseini, fik stadig større indflydelse. Samtidig skabte ekstremistiske intellektuelle og imamer en fascistisk form af islam for at retfærdiggøre deres ideologi. Hovedarkitekten bag denne nye fanatisme var chefideologen fra Det Muslimske Broderskab, Sayyid Qutb.

Qutb blev født i det sydlige Egypten i 1906 og blev uddannet i traditionel islam og koranstudier. Som ung flyttede han til Cairo, hvor han fik en verdslig og vestligt orienteret uddannelse fra 1929 til 1933 og arbejdede som lærer. I 1939 blev han funktionær i Egyptens undervisningsministerium. Fra 1948 til 1950 var han i USA for at studere uddannelsessystemet der og fik en Masters Degree i Colorado State College of Education (det nuværende University of Northern Colorado). Under sit ophold blev han både fascineret og frastødt af det, han anså for at være vestlig dekadence udtrykt i materialisme, individuelle friheder, økonomisk laissez faire og kvindernes ligestilling, og specielt for den primitive og chokerende 'syndige sammenblanding' af kønnene på arbejdet, indkøbssteder og endda i kirkerne. Han fordømte også den amerikanske regering for dens støtte til Israel.

I sine senere værker beskrev Qutb det amerikanske samfund som "en

chokerende blanding af materialisme, drifter og egoistisk individualisme .. [og] kvindehandel og rå racisme." Han konkluderede, at USA udførte et 'nyt korstog' som en del af en systematisk plan fra vestens side med det formål at føre en subtil socio-kulturel krig mod islam ved at underminere islamiske samfund verden over og derved udslette selve den islamiske religion.

Men uanset amerikanernes intentioner erklærede Qutb i sit skelsættende essay "Vores kamp mod jøderne", at det var afgørende at forstå, at jøderne

Dette berygtede smædeskrift har provokeret jødehad, siden det udkom i Rusland i 1903. Det er et plagiat af en satire fra 1864 af Maurice Joly.

»Protokollerne« har inspireret en del ondsksfuld satire i den arabiske presse.

var roden til alt ondt i verden. Idet han arbejdede videre med den nazistiske ideologi, han var introduceret til i Broderskabet, skrev Qutb, at jøder var ansvarlige for verdens moralske forfald og vestens animalistiske, seksuelle vulgaritet. Det var jøderne, der skabte den anti-islamiske doktrin om ateistisk materialisme, den gudløse socialisme og demokratisk individualisme. Derfor er jøderne islams evige fjende. Dette essay, muligvis det vigtigste manifest i den moderne islamiske antisemitisme, blev trykt i millioner af eksemplarer i hele den islamiske verden med støtte af saudiske wahhabi-islamister.

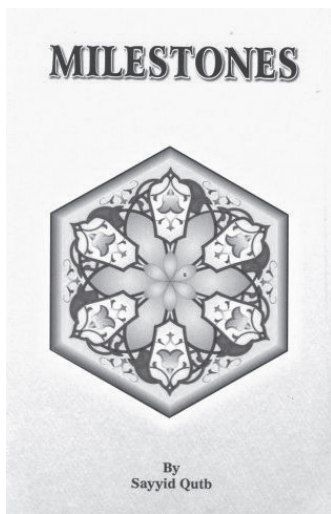
Da han kom tilbage til Egypten i 1950, gik Qutb ind i det Muslimske Broderskab, blev redaktør af dets ugeblad *Al-Ikhwan al-Muslimin* og senere leder af dets propagandaafdeling. Hans popularitet førte ham til Broderskabets højeste ledelse. Hans skrifter blev det filosofiske grundlag for det Muslimske

Broderskabs mål. I hans øjne handlede konfrontationen mellem det verdslige vesten og den islamske verden ikke om andet end islam. Konfrontation, udført af kristne (benævnt 'korsfarere' i hans værker) og den zionistiske bevægelse, gik ud på at udrydde islam. Motivationen for denne ideologiske krig var ifølge Qutb, at korsfarerne og zionisterne var klar over, at deres religioner var dårligere end islam. Derfor havde de brug for at eliminere islam for at redde deres egne fejlagtige doktriner, der ellers uundgåeligt ville vinde hele verden for sig. "Islam über alles" var jo Allahs eget slogan. Det ville ske, i sidste ende. Men først, mente Qutb, måtte det Muslimske Broderskab "åbne folks øjne" over for de farer, modernisme, vestlig kultur, jødisk religion og zionisme udgjorde for islam.

Øverst blandt de farlige repræsentanter for denne trussel stod de forrædderiske muslimer, der var så korrumpere af vestlig indflydelse, at de ikke længere

Broderskabet anført af Qutb forsøgte at myrde præsident Nasser i 1953.

*Qutbs litteratur
kan stadig købes.*

Ayman al-Zawahiri (billedet), Osama bin Laden og mange andre moderne islamister henter deres inspiration fra Qutb og Det Muslimske Broderskab. Interessant nok er andre ved at komme frem med dokumentation for, at Det Muslimske Broderskab, ikke Wahhaba-Islam, muligvis er den vigtigste inspirationskilde for terroristerne.

betegnede sig selv som muslimer. Den egyptiske diktator, Gammel Abd'el-Nasser, var det fremmeste eksempel på denne korruption, og derfor måtte hans regime elimineres.

Efter Broderskabets attentatforsøg på Nasser i 1953 blev Qutb idømt 15 års fængsel. Politisk pres fra Irak fik Nasser til at frigive Qutb i 1964; men allerede otte måneder efter blev han arresteret igen for forsøg på at vælte regimet. Hans retssag endte med en dødsdom, der blev eksekveret ved hængning i 1966.

Qutb efterlod sig 24 bøger, romaner, overvejelser mv., inklusive de to centrale kæmpeværker: *I koranens skygge* og *Milepæle på vejen*. Det gennemgående budskab i hans livsværk kan beskrives som en tilpasning af fascisme til det islamiske samfund og regeringsførelse: voldelig og kompromisløs forkastelse af verdslige regimer, der ikke var tilstræk-

kelig 'rene'; terrorisme og væbnet oprør fra top til bund; at tvinge alle arabiske folk til at følge hans fortolkning af islam; og i sidste ende at underlægge sig hele verden gennem Jihad.

Hans bøger, hans position i det Muslimske Broderskab og hans martyrdom som islamisk helt har gjort Qutb til den vigtigste ideolog for enhver islamofascistisk bevægelse i dag. Hans mest markante indflydelse er formodentlig på Al-Qaeda, via Qutbs bror Muhammed, der efter sin frigivelse fra egyptisk fængsel flyttede til Saudi-Arabien. Der blev Muhammed professor i islamiske studier samtidig med, at han redigerede, udgav og promoverede sin brors arbejder. En af Muhammed Qutbs studenter var Ayman al-Zawahiri, næstkommanderende i Al-Qaeda og en af verdens mest eftersøgte terrorister.¹⁵

Nazisme i den palæstinensiske bevægelse

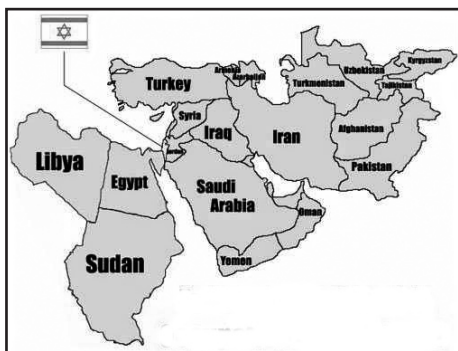
I sin rapport om Adolf Eichmanns retssag i 1961 kommenterede Hannah Arendt på den arabiske presses tætte sammenblanding af antijødisk propaganda og ros af Hitler kombineret med ærgrelse over, at "han ikke gjorde arbejdet færdigt." Arendt skrev: "Aviserne i Damaskus, Beirut, i Cairo og Jordan skjulte hverken deres sympati for Eichmann eller deres ærgrelse over, at han 'ikke gjorde arbejdet færdigt'; i en radioudsendelse fra Cairo på dagen

for retssagens åbning blev der stukket til tyskerne, der blev hånet for ikke på noget tidspunkt under krigen at have bombet en jødisk bosættelse."

Fire årtier senere så vi den samme stædige hyldelse til Hitler og samme ægte ønske om at se alle jøder udryddet i Egyptens store statskontrollerede dagsblad *Al-Akhbar* (18. april 2001): "Vi takker den afdøde Hitler, som allerede i god tid udførte palæstinensernes hævn over de mest afskyelige forbrydere på jorden. Dog må vi irettesætte Hitler for det faktum, at hans hævn var utilstrækkeligt gennemført."

Nazismens lange arv i arabiske og palæstinensiske kredse og den hitlerske idé om *Lebensraum*, etnisk udrensning og folkemord er stadig i live i Mellemøsten i dag. Hassan Nasrallah, leder af Hizbollah, sagde efter Libanon-krigen i 2006: "Hvis de samler sig i Israel, vil det spare os for besværet med at jage dem over hele verden." Mahmoud Zahar, udenrigsminister for Hamas, siger: "Jeg drømmer om at hænge et kæmpestort kort på min væg i Gaza uden spor af Israel på det." Og endnu mere ubehageligt, Irans tidligere præsident, Ali Akaba Hashemi Rafsanjani, ser frem til det næste Holocaust og den endelige løsning: "Brug af atomvåben i Israel vil ikke efterlade noget tilbage på jorden, men vil kun gøre begrænset skade på det islamiske verdenssamfund."

Dette er en advarsel ikke bare til jøderne, men til alle ordentlige mennesker: Aldrig igen.

Det kan være svært at se, hvorfor islamiske ledere mener, at Israels eksistens er det største problem i verden.

Ahmadinejad (Iran), Bashar al-Asad (Syrien) og Nashrallah (Libanon) står sammen i deres kamp mod Israel.

Appendix: Hvad er fascisme?

Robert Paxton, forfatter til "The Anatomy of Fascism", (Columbia, 2004) beskriver fascismens essens således:

- A) En overvældende følelse af krise, der kræver ekstraordinære løsninger. Et af det Muslimske Broderskabs stærkeste psykologiske våben overfor fattige, undertrykte muslimer er sloganet "Islam er løsningen". Se også Nibras Kazimi: "Slightly Pregnant", NY Sun, 11. januar 2006, <http://www.nysun.com/article/25707>)
- B) Troen på at ens gruppe er i en offerrolle, hvilket retfærdiggør handlinger, der ellers ville blive forkastet som juridisk eller moralsk uforsvarlige. Det Muslimske Broderskab retfærdiggør terror mod deres fjender ved at fremstille islam som et offer for vestlig imperialisme over hele verden.
- C) Behov for en autoritær leder, der står over loven, og som baserer sit styre på sine overlegne instinkter (duce, fører eller kalif).
- D) Det udvalgte folks ret til at dominere over andre uden juridiske eller moralske begrænsninger.
- E) En frygt for fremmed 'forurening'. I nazisternes propaganda var jøderne undermenne-sker, urene og blev sammenlignet med gnavere. Det traditionelle islamiske verdenssyn mener at muslimer skal passe på forurening (najj) som følge af nære forbindelser til ikke-muslimer. Dette begreb forstås bogstavligt af mange muslimske grupper verden over og igennem islams historie. Jøder og kristne (kaldet 'najj' = forurenede) havde i nogle nordafrikanske lande og Iran forbud mod at gå udendørs i regnvejr for at forhindre, at deres urenhed skulle blive vasket ned i jorden og udsætte muslimer for smitte.
- F) Behovet for en endeløs serie af krige, erobringer og trusler der kunne holde landet i en konstant tilstand af frygt, ængstelse og patriotisk hysteri. Denne formulering beskriver fint islams aggressive historie mod ikke-muslimer gennem 1300 år, og udnyttelsen af denne aggression til at få borgerne i muslimske lande til at ingorere deres regeringers magtmisbrug.
- G) Undertrykkelse af tanke- og talefrihed: Enhver, der måtte være uenig, blev stemplet som ideologisk afviger og fængslet eller dræbt, svarende til straffen for at ændre eller forlade islam.
- H) En religiøs beundring af føreren, beundringen af Muhammed og kalifferne var en fast del af regimet og religionen. Tilsvarende personkulturer findes i flere islamiske stater og er en vigtig strategi for at holde regimerne ved magten. Se også Martin Kramer: "Islamism and Fascism: Dare to Compare", http://www.geocities.com/martinkramerorg/2006_09_20.htm

Noter:

1. Rachel Ehrenfeld og Alyssa Lappen: "The Truth About the Muslim Brotherhood Terrorism", *The New Media Journal.us*, 17. juni, 2006; samt Eric Margolis: "The Big Lie about 'Islamic Fascism'", <http://www.ericmargolis.com>, har analyse og kritik af dette begreb.
2. Abdullah Azzam, en prædikant fra den palæstinensiske gren af det Muslimske Broderskab, var en støtte af Osama bin Laden (Zvi Mazel: "How Egypt Molded Modern Radical Islam," *Jerusalem Issue Brief*, Vol. 4, No. 18, 16. februar 2005 (Institute for Contemporary Affairs); <http://www.jcpa.org/brief/brief004-18.htm> [Mazel er forhenværende israelsk ambassadør i Egypten og Sverige]; se også Haneef James Oliver: "The Wahhabi Myth: Dispelling Prevalent Fallacies and the Fictitious Link with Bin Laden (2nd ed.), der er opsummeret på <http://www.thewahhabimyth.com/ikhwan.htm>. Samt "Discover the Networks: <http://www.discoverthenetworks.org> om flere detaljer om det Muslimske Broderskabs indflydelse på førende anti-vestlige terrorister.
3. Ron Leshem og Amit Cohen: "The Moslem Brotherhood", *Yediot Aharonot* (hebræisk), 28. september 2001 (oversat til engelsk af Jonathan Silverman); og Al-Ikhwan al-Muslimun (the Muslim Brotherhood) <http://www.thewahhabimyth.com/ikhwan.htm>
4. Serge Trifkovic: "Islam's Nazi Connections", *www.FrontPageMagazine.com*, 5. december 2002; Robert Paxton: "The Anatomy of Fascism", Columbia, 2004; Jonah Goldberg: "Liberal Fascism". Doubleday 2007.
5. Chuck Morse: "The Nazi Connection to Islamic Terrorism: Adolf Hitler and Haj Amin al-Husseini"; og Chuck Morse's interview med Jamie Glazov: "The Nazi Connection to Islamic Terror", 15. marts 2006: <http://www.frontpagemag.com/Articles/Read.aspx?GUID=C0473640-FE40-49EE-AAFA-2C49430F7EC2>
6. Matthias Kuentzel: "National Socialism and Anti-Semitism in the Arab World", juli 2005: <http://www.matthiaskuentzel.de/artikel.php?artikelID=86>
7. Chuck Morse, supra #5
8. Samme
9. Samme
10. Kuentzel, supra #6; samt denne tyske tv-film med fotografier af stormuftien, Hanzar-divisionen og tyske tropper: *Bayrischer Rundfunk*: <http://www.youtube.com/watch?v=d51poygEXYU>
11. Alan M. Dershowitz: "Hezbollah's Final Solution", *www.FrontPageMagazine.com* 8/11/06
12. Kuentzel, supra #6; og Dieter Wisliceny, Eichmann's løjtnant, bekræftede ved sin retssag i Nürnberg, at dette er en korrekt beskrivelse af Hajj Amin al Husseini: "Muftien [Hajj Amin] er en svoren fjende af jøderne og har altid kæmpet for deres udryddelse. Han holder altid fast på sine ideer, også i samtalerne med [Adolf] Eichmann ... Muftien er en af ophavsmændene til tyskernes systematiske udryddelse af de europæiske jøder, og han var en permanent kollega, partner og rådgiver for Eichmann ... vedrørende udførelsen af dette program. Se også "Transcript of the Trial of Adolf Eichmann; Session 50" udgivet af The Nizkor Project. <http://www.nizkor.org/hweb/people/e/eichmann-adolf/transcripts/Sessions/Session-050-07.html>, citeret i: "Understanding the Palestinian Movement; Historical and Investigative Research". 13. Juni 2006, Francisco Gil-White: http://www.hirhome.com/israel/pal_mov4.htm
13. Thomas Krumenacker: "Nazis planned Holocaust for Palestine" (*Associated Press*, *Yahoo News*), 7. april 2006.
14. Kreuntzel, supra #12
15. Et resumé af Qutbs liv og indflydelse kan findes i Paul Berman: "The Philosopher of Islamic Terror", *NY Times Magazine*, 23. marts 2003: <http://www.nytimes.com/2003/03/23/magazine/23GURU.html>